

DIALOG DIREKT #100

Moralisk upprustning

Kära vänner!

Var hittar man det egentliga Sverige? Eller för all del Finland, Norge eller de andra länder där någon läser DD. Finns det flera olika nivåer, med vattentäta skott mellan? Jag hade nyligen en upplevelse som fick mig att reflektera i dessa banor. Jag åkte buss och spårvagn för ovanlighetens skull. Jag skulle springa runt Göteborg tillsammans med många andra människor. Det gick inte att komma fram med bil, så jag var hänvisad till buss. För säkerhets skulle var hustrun med som reseledare.

På bussen märkte jag att det var en miljö som var ovan för mig. Det var mycket ungdomar, många invandrare, kända och ljudliga men inte alls störande. Det slog mig att jag inte var van att vistas bland människor av detta slag. Det kändes som att jag går miste om något. Jag brukar åka i bilen till de ställen jag skall till, och passerar ibland de brokiga skaror som inväntar bussen vid hållplatsen. Det är dock inte detsamma som att sitta på samma buss, höra kommentarer, höra språket, vara på samma plan. Nu måste jag ta bilen då jag åker till olika företag för att göra mitt arbete. Jag trivs med detta men det kan vara givande att fundera på vilken miljö andra lever i.

Det har kommit lite kommentarer till vad jag skrev i förra DD. Flera ville inte själva framträda i DD, men *Viveka Johnson* har sagt att det går bra att ta in hennes tankar.

Kära Antero,
Hoppas ni har det bra! Tack för DD, som alltid är intressant att läsa.

Jag förstår dock inte en del av det Du skriver i inledningen av sista nummret: "Det hela gick så fort att jag inte mentalt hann förbereda mig"

När så många av oss har lämnat full-time för x

antal år sedan, så måste vi ju ha övervägt alla konsekvenser noga - också att grundlaget för centra som Alnäs faller bort. Detta beslut har ju många tagit och det har inte med generationer att göra. Sturla och jag beslöt det när vi bodde på Alnäs 74-77". Ni själva, **Franzons, Särnbrinks, Thulins** etc; för att bara nämna svenska fronten. Hur kan då detta komma som en chock för dig? Det förstår jag inte. Faktum är att Alnäs fordrar flera i arbetsför ålder än **Söderlunds**. Det skulle inte vara någon överraskning som orsakar chocktillstånd.

Jag är också enig med dem som menar att Alnäs är otidsenligt för de uppgifter som tycks föreligga i Guds plan för Sverige nu. Men det är en annan sak.

Jag hoppas vi kan jobba oss igenom meningsskiljaktigheter, tills Guds Ande får råda med enhet som en naturlig följd. Vi kommer till pingstkongressen och hoppas att ni också gör det. Varma hälsningar till dig och Valerie från

Viveka Johnson

Någon annan har också kommenterat att jag inte reserverade mig i styrelsens rekommendation att sälja Alnäs. Då, när alla svar på framtidsgruppens utredning behandlades, kändes det inte som att det fanns underlag för en fortsättning. Alla som skrivit var för en försäljning. I det läget kände jag mig ensam och såg inte något alternativ.

Under veckan efter hade jag dock tillfälle att tala med andra och fann att det fanns de som ville ha Alnäs kvar. På fredagskvällen före årsmötet hade jag en känsloladdad stund med *Gunnar S* där han ville klara upp det han känt gentemot medlemmar i styrelsen. För första gången förstod jag den frustration han känt beträffande att få gensvar från styrelsen på olika förslag. Jag kände verkligen att jag i styrelsen ofta varit självupptagen och tyckt

gelse. Gemenskapen har emellertid tagit ett stort steg framåt när dessa olika uppfattningar kunde accepteras utan att de medförde en splittring. Jag tror att alla upplevde det som den viktigaste saken just nu att vi finner enighet inom gemenskapen. Den försoning som skedde inom vår generation kan få stor betydelse för framtiden.

En fråga förblev obesvarad. Varför säljer vi Alnäs? Gunnar S behöver veta vad han skall säga till grannar och andra som han har kontakter med. Ni som röstat för försäljning kan ju skriva och ge synpunkter på detta ställningstagande, för det är väl ett eget ställningstagande!?

En annan sak som glädde mig var när Christer kom och erbjöd samarbete om skapandet av DD. Vi kom överens om att bilda en redaktion och vi får se hur detta kan utvecklas.

Jag vet inte om något hände mig under dessa dagar. Jag vet bara att under hemresan kände jag mig inspirerad till att jobba med DD igen och började skriva på detta när jag kom hem på söndagskvällen--Det bästa med Stockholm är den långa vägen hem, för då hinner man bearbeta och smälta en del av alla nya intryck.

Christer rapporterar här om mötet i Tiveden.

TIVEDEN

den 15-17 september 2000

Samtal om "allt" i livet - stillhet, eftertanke, ärlig öppenhet.

Tivedens underbara naturområde kom rakt in på oss denna vackra helg. Flera var vi som på detta sätt hade behov av öppenhet och stillhet tillsammans. Ur denna enkla öppenhet växte inte bara vänskapen utan även ett djupare medvetande om vår egen och gemensamma kallelse fram.

Från England och hela landet kom många för att vara med, vi var sammanlagt 17 personer. Vi blev medvetna om hur mycket vi behöver varandra,

och hur tacksamma vi bör vara för att vi bor i ett så underbart land.

Som välkomnande lästes en dikt som Finn Harald Wetterfors skrev för flera år sedan och som är mycket giltig idag:

Hurra för andarna som väcks och ropar
Och alla argument ur vägen sopar
Och låter allt som djupt i hjärtat bränt,
den eld som falnad kolhög tänt,
få fara ut bland sommarns alla blomster
vid våra sammankomster.
En vänskap som ej detta tål
är tung och trång och snäv och snål.
Men ger vi rum jämväl åt allt
som kanske inte är av Gud
men djupast i vårt hjärta lever
så skall Han föra genom öppenhet och smärta
oss alla fram att bli ett enda, enat hjärta.

Samtalen om "allt" i livet, blev ett samtal i förtroende. Denna helg blev ett litet steg i riktning mot det som dikten och bönen uttrycker. En grund lades för framtiden när vi kunde lyssna till och ta till oss det var och en av oss hade på sitt hjärta, vars och ens dagliga situation och behov. Dagens vardagsliv är för många stressande och krävande. Orden: Bären varandras bördor så uppfyller ni Kristi lag - blev en realitet. När man talar om kärlek är det inte i första hand fråga om känslor utan om att bry sig, ett för andra öppet hjärta, hängivenhet för andra.

Vi lämnade Tiveden medvetna om att ha fått en glimt av något som inte bara vi behöver utan som människor runt omkring oss egentligen längtar efter, kanske något väsentligt för vårt folk - stillhet - eftertanke - enkel ärlig öppenhet i förtroende vänner emellan.

En övertygelse som kom fram var att vi behöver träffas regelbundet i Stockholms trakten, så onsdagarna den 4, 18 oktober, samt 1, 15 november fortsätter, 'Samtal om "allt" i livet', hos Christer & och Rosmarie L mellan kl 19-21.

Tredje helgen i september 2001 kommer vi samlas igen någonstans i Sverige. Boka in det i din agenda!

Christer & Rosmarie, Birgitta & K-G, Philip

Alnäs och ekologi för förvandling

Inför tusenårsskiftet nyligen skrevs mycket om erfarenheter av det gångna seklet. Betydligt mindre skrevs om vad som behövs för framtiden för att människan och hennes olika samhällen skall utvecklas efter Guds mönster. Vi behöver också i MRA ett nytt tänkande och nya arbetsformer på 2000-talet.

Jag skall här försöka svara på frågan till mig från Antero och Gunnar S. i DD nr 100 varför jag tror att Alnäs inte riktigt passar för vårt arbete numera. Vi lever nu i en helt annan tid än för 50 år sedan även om det inte är så lätt att karakterisera det annorlunda. Vissa svenska kristna tänkare kallar vårtid en "övergångstid" eller ett "mellanrum" vilket torde betyda att vi inte riktigt vet vilken tid som nu kommer. För 50 år sedan höll välfärdsstaten Sverige på att byggas upp. Den allmänna sjukförsäkringen kom t.ex. 1955 och miljonprogrammet för nya bostäder som kom att förändra vår bostadsstandard från en av de lägsta till en av de högsta i Europa planerades i början på 60-talet. Vi hade då en vital demokrati med engagerade debatter om framtiden samt låg arbetslöshet.

Internationellt var det "det kalla krigets" tid med fruktan för världskommunismen men också kolonialismens avveckling med tillkomst av nya självständiga stater i Afrika och Asien. FN började finna sin roll som medlare och fredsstiftare och i viss mån pådrivare för en demokratisering.

Men nu på 2000-talet tappar partier och föreningar medlemmar och vi har lågt förtroende för våra politiker. Enligt demokratiutredningen finner vanliga människor det svårt att få tid att engagera sig. Familjerna är i kris med lågt barnafödande, ensamstående föräldrar, skilsmässor etc. Efter den svåra ekonomiska krisen i slutet av 80-talet dras vi med arbetslöshet och utslagning i form av utbrändhet. Däremot engagerar sig människor i byalag och etiska enfrågegrupper för sitt lokala samhälle och principfrågor.

Problematiken är en annan idag än för 50 år sedan. Då gällde det samarbete i industrin; idag gäller det delaktighet för minoriteter och de

marginaliserade. Då gällde det frigörelse från kolonialismen; nu gäller det att lösa inbördeskrig samt att hitta motmedel mot skuldskrisen och korruptionen.

Internationella MRA har tagit hänsyn till denna utveckling när man börjat med s.k. "program" som tacklar vissa problemområden men lämnar andra utanför. Tidigare använde man ju större eller mindre aktioner fokuserade runt något skådespel; nu använder man program som pågår året runt där man samlas till konferenser och seminarier med ett mindre antal deltagare för att finna lösningar. Ibland sker även stora demonstrationer. Att döma av uppslutningen i USA för programmet "Hope in the Cities" har detta lett till mängder av nya kontakter och förbättring av relationerna mellan minoriteter och majoritet i vissa städer i USA. Likaså är naturligen programmet för försoning något som väcker anklag hos många. Med det besök vi hade i maj 2000 av fyra kända personer från Afrikas Horn inom ramen för MRA-programmet "Agenda for reconciliation" nådde vi kontakt med nya grupper bland flyktingar i Sverige som vi kan fortsätta att arbeta med. Då var det mycket naturligt att ha en lunch för inbjudna invandrare på Ahmed Egals skola i Rinkeby där utbildning sker för arbetslösa somalier och inte på Alnäs.

Varför är då Alnäs mindre lämpligt som bas för vår verksamhet i den nya tid som kommer? Jag tänker då på läget på Djurgården, det absolut förnämsta läget i Stockholm samt på husen och trädgården; helt oavsett den bemanning som kan finnas. Mina synpunkter på Alnäs lämplighet som vårt center grundar jag på erfarenheter från att ha ordnat 43 samtalsforum på Alnäs sedan 1994 tillsammans med min fru Kerstin och en del äldre vänner. Våra erfarenheter har varit både positiva och negativa. Det positiva har varit att det nästan varje gång kommit en eller flera nya människor. Och en del av dessa har fortsatt kontakten med oss. Till det negativa hör att det har varit svårt att få vänner och bekanta att våga komma till Alnäs. Ibland har det också varit trögt med samtalet.

En vän till mig som var på Alnäs för första gången sade öppenlydligt: "Man vet inte om man törs komma hit då man kanske kan bli registrerad som anhängare eller medlem!". Kollegor till mig som jag inbjudit flera gånger till lämpliga samtalsforum har inte vågat komma. Men jag är säker på att om